

“Ye Are My Friends”

By Elder David L. Buckner
Of the Seventy

Teie olete minu sõbrad

Vanem David L. Buckner
Seitsmekümnest

October 2024 general conference

The Savior’s declaration “ye are my friends” is a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children.

In a world filled with contention and division, where civil discourse has been replaced with judgment and scorn, and friendships are defined by -isms and -ites, I have come to know that there is a clear, simple, and divine example we can look to for unity, love, and belonging. That example is Jesus Christ. I testify that He is the great unifier.

We Are His Friends

In December of 1832, as “appearances of troubles among the nations” were becoming “more visible” than at any time since the organization of the Church, Latter-day Saint leaders in Kirtland, Ohio, gathered for a conference. They prayed “separately and vocally to the Lord to reveal his will unto [them].” In acknowledgement of the prayers of these faithful members during times of intense trouble, the Lord comforted them, addressing the Saints three times with two powerful words: “my friends.”

Jesus Christ has long called His faithful followers His friends. Fourteen times in the Doctrine and Covenants, the Savior uses the term friend to define a sacred and cherished relationship. I am not talking about the word friend as the world defines it—subject to social media followers or “likes.” It cannot be captured in a hashtag or a number on Instagram or X.

Admittedly, as a teenager, I remember dreaded conversations when I heard those painful words “Hey, can we just be friends?” or “Let’s

Päästja avaldus „te olete minu sõbrad” on üleskutse luua kõrgemaid ja pühamaid suhteid kõigi Jumala laste vahel.

Maailmas, mis on täis vaidlusi ja lõhesid, kus viisakad arutelud on asendunud halvaks panu ja põlgusega ning sõprussuhteid määratlevad ühised vaated ja rühmad, olen aru saanud, et on olemas selge, lihtne ja jumalik näide, mida võime ühtsuse, armastuse ja kuuluvuse nimel eeskujuks võtta. See näide on Jeesus Kristus. Ma tunnistatan, et Ta on suur ühendaja.

Oleme Tema sõbrad

1832. aasta detsembris, kui „rahvastevahelised probleemid” hakkasid „rohkem silma paistma” kui kunagi varem pärast Kiriku asutamist, kogunesid viimse aja pühade juhid konverentsile Ohio osariigis Kirtlandis. Nad palvetasid „eraldi ja häälekalt Issanda poole, et ta ilmutaks [neile] oma tahet.” Tunnustades nende ustavate liikmete palveid rasketel aegadel, trööstis Issand neid, pöördudes pühade poole kolm korda kahe võimsa sõnaga: „minu sõbrad”.

Jeesus Kristus on oma ustavaid järgijaid juba ammu oma sõpradeks kutsunud. Õpetuse ja Lepingute raamatus kasutab Päästja neliteist korda sõna „sõber”, et määratleda seda püha ja hinnalist suhet. Ma ei räägi sõnast „sõber”, nagu maailm seda määratleb – olenevalt sotsiaalmeedia jälgijatest või „meeldimistest”. Seda ei saa jäädvustada teemaviites või numbris Instagramis ega X-is.

Tõsi, ma mäletan teismelisena kardetud vestlusi, kui kuulsin valusaid sõnu: „Kuule, kas me võiksime lihtsalt sõbrad olla?” või „Jääme lihtsalt

just stay in the friend zone.” Nowhere in holy writ do we hear Him say, “Ye are just my friends.” Rather, He taught that “greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.” And “ye are they whom my Father hath given me; ye are my friends.”

The sentiment is clear: the Savior numbers each of us and watches over us. This watchcare is not trivial or insignificant. Rather, it is exalting, elevating, and eternal. I see the Savior’s declaration “ye are my friends” as a clarion call to build higher and holier relationships among all of God’s children “that we may be one.” We do this as we come together seeking both opportunities to unite and a sense of belonging for all.

We Are One in Him

The Savior beautifully demonstrated this in His call to “come, follow me.” He drew upon the gifts and individual attributes of a diverse group of followers to call His Apostles. He called fishermen, zealots, brothers known for their thunderous personalities, and even a tax collector. Their belief in the Savior and desire to draw unto Him united them. They looked to Him, saw God through Him, and “straightway left their nets, and followed Him.”

I too have seen how building higher and holier relationships brings us together as one. My wife, Jennifer, and I were blessed to raise our five children in New York City. There in that busy metropolis, we formed precious and sacred relationships with neighbors, school friends, business associates, faith leaders, and fellow Saints.

In May of 2020, just as the world was grappling with the spread of a global pandemic, members of the New York City Commission of Religious Leaders met virtually in an abruptly called meeting. There was no agenda. No special guests. Just a request to come together and discuss the challenges we were all facing as faith leaders. The Centers for Disease Control had just reported that our city was the epicenter of the COVID-19 pandemic in the United States. This meant no more gathering. No more coming together.

For these religious leaders, removing the personal ministry, the congregational gathering, and the weekly worship was a devastating blow. Our small group—which included a cardinal, reverend, rabbi, imam, pastor, monsignor, and an elder—listened to, consoled, and supported one

sõbratsooni”. Mitte kusagil pühakirjades ei kuule me Teda ütlemas: „Te olete lihtsalt mu sõbrad.” Pigem õpetas Ta, et „suuremat armastust ei ole kellelgi kui see, et ta jätab oma elu oma sõprade eest”. Ja „teie olete need, kelle mu Isa on minule andnud; te olete minu sõbrad”.

Asi on selge – Päästja arvab meid kõiki kokku ja valvab meie üle. See hoolas järelvalve ei ole tühine ega tähtsusetu. Pigem on see ülendav, tõstev ja igavene. Ma näen Päästja avaldust „te olete minu sõbrad” kui üleskutset luua kõrgemaid ja pühamaid suhteid kõigi Jumala laste vahel, „et me võiksime olla üks”. Teeme seda siis, kui tuleme kokku, otsides nii ühinemisvõimalusi kui ka ühtekuuluvustunnet kõigi jaoks.

Oleme üks Temas

Päästja demonstreeris seda kaunilt oma kutses „tule ning järgi mind”. Ta kasutas mitmekülse järgijate rühma andeid ja individuaalseid omadusi, et oma apostleid kutsuda. Ta kutsus kalurid, Selootese, vennad, kes olid tuntud oma valju loomuse poolest, ja isegi maksukoguja. Nende usk Päästjasse ja soov Tema juurde tulla ühendasid neid. Nad vaatasid Tema poole, nägid Tema kaudu Jumalat ja „jätsid kohe võrgud maha ning järgisid teda”.

Ka mina olen näinud, kuidas kõrgemate ja pühamate suhete loomine meid üheks kokku toob. Mind ja mu abikaasat Jenniferi õnnistati meie viie lapse kasvatamisega New York Citys. Seal sagivas suurlinnas löime hinnalisi ja pühasid suhteid naabrite, koolisõprade, äripartnerite, usujuhtide ja kaaspühadega.

2020. aasta mais, just siis, kui maailm võitles ülemaailmse pandeemia levikuga, kohtusid New Yorgi usujuhtide komisjoni liikmed ootamatult kokku kutsutud virtuaalkoosolekul. Koosolekul puudus päevakava. Sinna polnud kutsustud erikülalisi. Lihtsalt paluti tulla kokku ja arutada väljakutseid, millega me usujuhtidena silmitsi seisime. Haiguste tõrje keskus oli just teatanud, et meie linn on Ameerika Ühendriikides COVID-19 pandeemia epitsentriks. See tähendas, et ei tohtinud enam koguneda. Ei tohtinud enam kokku tulla.

Nende usujuhtide jaoks oli isikliku teenimise, kogudusega kokku kogunemise ja iganädalase jumalateenistuse peatamine laastav hoop. Meie väike seltskond, kuhu kuulusid kardinal, reverend, rabi, imaam, pastor, monsenjäär ja vanem – kuulas, lohutas ja toetas üksteist. Selle asemel et

another. Instead of focusing on our differences, we saw what we had in common. We spoke of possibilities and then probabilities. We rallied and responded to questions about faith and the future. And then we prayed. Oh, how we prayed.

In a richly diverse city filled with complexity and colliding cultures, we saw our differences dissipate as we came together as friends with one voice, one purpose, and one prayer.

No longer were we looking across the table at each other but heavenward with each other. We left each subsequent meeting more united and ready to pick up our “shovels” and go to work. The collaboration that resulted and the service rendered to thousands of New Yorkers taught me that in a world calling for division, distance, and disengagement, there is always much more that unites us than divides us. The Savior pled, “Be one; and if ye are not one ye are not mine.”

Brothers and sisters, we must stop looking for reasons to divide and instead seek opportunities to “be one.” He has blessed us with unique gifts and attributes that invite learning from one another and personal growth. I often told my university students that if I do what you do and you do what I do, we don’t need each other. But because you don’t do what I do and I don’t do what you do, we do need each other. And that need brings us together. To divide and conquer is the adversary’s plan to destroy friendships, families, and faith. It is the Savior who unites.

We Belong to Him

One of the promised blessings of “becoming one” is a powerful sense of belonging. Elder Quentin L. Cook taught that “the essence of truly belonging is to be one with Christ.”

On a recent visit with my family to the West African country of Ghana, I was enamored with a local custom. Upon arriving at a church or home, we were greeted with the words “you are welcome.” When food was served, our host would announce, “You are invited.” These simple greetings were extended with purpose and intentionality. You are welcome. You are invited.

We place similar sacred declarations on our meetinghouse doors. But the sign Visitors Welcome is not enough. Do we warmly welcome all who come through the doors? Brothers and sisters, it is not enough to just sit in the pews. We

keskenduda oma erinevustele, nägime, mis meil on ühist. Rääkisime võimalustest ja seejärel tõenäosustest. Tulime kokku ja vastasime küsimustele usu ja tuleviku kohta. Ja siis me palvetasime. Oo, kuidas me palvetasime.

Rikkalikult mitmekülgses linnas, mis oli täis keerukust ja põrkuvaid kultuure, nägime, et meie erinevused hajusid, kui saime kokku sõpradena, kellel on üks hää, üks eesmärk ja üks palve.

Me ei vaadanud enam üle laua üksteisele otsa, vaid vaatasime üheskoos taeva poole. Lahkusime igalt järgnevalt koosolekult ühtsemalt ja valmis oma labidad kätte võtma ja tööle asuma. Selle tulemusena saavutatud koostöö ja tuhandetele New Yorki elanikele osutatud teenimine õpetasid mulle, et maailmas, mis nõuab eraldatust, distantseerumist ja tegevusetust, on alati palju rohkem, mis meid ühendab, kui seda, mis lahutab. Päästja anus: „Olge üks; ja kui te ei ole üks, pole te minu omad.”

Vennad ja õed, me peame lõpetama lahkulöömiseks põhjuste otsimise ja otsima selle asemel võimalusi olla üks. Ta on meid õnnistanud ainulaadsete andide ja omadustega, mis kutsuvad üksteiselt õppima ja isiklikult kasvama. Ütlesin sageli oma ülikooliõpilastele, et kui mina teen seda, mida teie teete, ja teie seda, mida mina teen, siis ei vaja me üksteist. Aga kuna teie ei tee seda, mida mina teen, ja mina ei tee seda, mida teie teete, siis me vajame üksteist. Ja see vajadus toob meid kokku. Lõhestada ja vallutada on vastase plaan, et hävitada sõprusuhted, perekonnad ja usk. Päästja on see, kes ühendab.

Me kuulume Temale

Üks töötatud õnnistusi üheks saamisel on võimas kuuluvustunne. Vanem Quentin L. Cook õpetas, et „tõelise kuulumise olemus on olla üks Kristusega”.

Hiljuti oma perega Lääne-Aafrika riiki Ghanat külastades vaimustusin kohalikust tavast. Kirikusse või koju jõudes tervitati meid sõnadega: „Te olete teretunud.” Kui toit oli serveeritud, teatas meie võõrustaja: „Te olete lauda kutsutud.” Neid lihtsaid tervitusi öeldi sihipäraselt ja tahtlikult. Olete teretunud. Olete kutsutud.

Sarnased pühad avaldused paneme ka oma kogudusemaja ustele. Kuid sildist „Külastajad on teretunud” ei piisa. Kas me tervitame kõiki, kes uksest sisse astuvad? Vennad ja õed! Ainult pinkidel istumisest ei piisa. Peame kuulda võtma

must heed the Savior's call to build higher and holier relationships with all of God's children. We must live our faith! My father often reminded me that simply sitting in a pew on Sunday doesn't make you a good Christian any more than sleeping in a garage makes you a car.

We must live our life so that the world does not see us but sees Him through us. This does not take place only on Sundays. It takes place at the grocery store, the gas pump, the school meeting, the neighborhood gathering—all places where baptized and unbaptized members of our family work and live.

I worship on Sunday as a reminder that we need each other and together we need Him. Our unique gifts and talents that differentiate us in a secular world unite us in a sacred space. The Savior has called upon us to help one another, lift one another, and edify each other. This is what He did when He healed the woman with an issue of blood, cleansed the leper who pled for His mercy, counseled the young prince who asked what more he could do, loved Nicodemus, who knew but faltered in his faith, and sat with the woman at the well, who did not fit the custom of the day but to whom He declared His messianic mission. This to me is church—a place of gathering and recovery, repair and refocus. As President Russell M. Nelson has taught: "The gospel net is the largest net in the world. God has invited all to come unto Him. ... There is room for everyone."

Some may have had experiences that make you feel you do not belong. The Savior's message to you and me is the same: "Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest." The gospel of Jesus Christ is the perfect place for us. Coming to church offers the hope of better days, the promise that you are not alone, and a family who needs us as much as we need them. Elder D. Todd Christofferson affirms that "being one with the Father, Son, and Holy Spirit is without doubt the ultimate in belonging." To any who have stepped away and are seeking a chance to return, I offer an eternal truth and invitation: You belong. Come back. It is time.

In a contentious and divided world, I testify that the Savior Jesus Christ is the great unifier. May I invite each of us to be worthy of the Savior's invitation to "be one" and to boldly declare, as He did, "Ye are my friends." In the sacred name of Jesus Christ, amen.

Päästja kutset luua kõrgemaid ja pühamaid suhteid kõigi Jumala lastega. Me peame elama oma usu järgi! Isa tuletas mulle sageli meelde, et pühapäeval lihtsalt pingil istumine ei tee sinust veel head kristlast, nagu garaažis magamine ei tee sinust autot.

Me peame elama oma elu nii, et maailm ei näeks meid, vaid näeks meie kaudu Teda. See ei leia aset ainult pühapäeviti. See toimub toidu- poes, bensiinipumba juures, kooli koosolekul, naabruskonna koosviibimisel – kõigis kohtades, kus töötavad ja elavad meie pere ristitud ja ristimata liikmed.

Pühapäeval kummardan ma Jumalat, et meenutada, et me vajame üksteist ja üheskoos vajame Teda. Meie ainulaadsed anded ja talendid, mis meid ilmalikus maailmas eristavad, ühendavad meid pühas ruumis. Päästja on kutsunud meid üksteist aitama, üksteist tõstma ja üksteist ülendama. Seda tegi Tema, kui ta tervendas veritõvega naise, puhastas pidalitõbise, kes palus Tema halastust, andis nõu rikkale noormehele, kes küsis, mis puudub tal veel, armastas Nikodeemust, kes teadis, kuid vankus oma usus, ja istus kaevu ääres koos naisega, kes ei elanud tolleaegsete kommete kohaselt, kuid kellele Ta kuulutas oma missiooni Messiana. Minu jaoks on kirik see: kogunemise ja taastumise, parandamise ja keskendumise koht. Nagu president Russell M. Nelson on õpetanud: „Evangeeliumivõrk on maailma suurim võrk. Jumal on kutsunud kõiki Tema juurde. ... Kõigi jaoks on ruumi.”

Mõnel on ehk olnud kogemusi, mis panevad teid tundma, et te ei kuulu sinna. Päästja kutse teile ja mulle on sama: „Tulge minu juure kõik, kes olete väevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise!” Jeesuse Kristuse evangeelium on meie jaoks ideaalne koht. Kirikusse tulek annab lootust paremale tulevikule, lubaduse, et te ei ole üks, ja perekonna, kes vajab meid sama palju kui meie neid. Vanem D. Todd Christofferson kinnitab, et „Isa, Poja ja Püha Vaimuga olemine on kuuluvustunde puhul kahtlemata ülima tähtsusega”. Kõigile, kes on lahkunud ja otsivad võimalust tagasi pöörduda, pakun igavest tõde ja üleskutset: te kuulute. Tulge tagasi. On aeg.

Tulitsevas ja lõhestunud maailmas tunnistan, et Päästja Jeesus Kristus on suur ühendaja. Luba- ge mul kutsuda meid kõiki olema Päästja üleskutse: „Olge üks” väärilised ja kuulutama julgelt nagu Tema: „Teie olete minu sõbrad.” Jeesuse Kristuse pühäl nimel, aamen.